

Четвъртата книга от бестселър поредицата
Криминален клуб „Четвъртък“

Последният
ДЯВОЛ

НАД
9 500 000
ПРОДАЖБИ
В СВЕТА!

*Абсолютният крал
на криминалния жанр!*
i News

СН
СОФТПРЕС

РИЧАРД ОЗМЪН

**Сряда, 26 декември,
приблизително по обяд**

– **В**еднъж се ожених за една жена от Суонси – казва Мервин Колинс. – Червенокоса и така нататък.

– Аха – казва Елизабет. – Звучи като интересна история.

– История ли? – поклаща глава Мервин. – Не, разделихме се. Нали ги знаете какви са жените.

– Знаем ги, Мервин – обажда се Джойс, докато реже йоркширски пудинг. – Знаем ги.

Мълчание. Не за пръв път по време на този обяд, отбелязва Елизабет.

На втория ден на Коледа цялата банда – плюс Мервин – е в ресторанта на Купърс Чейс. Всички са си сложили разноцветни хартиени коронки, които е донесла Джойс. Коронката на Джойс е прекалено голяма и заплашва всеки момент да се превърне в превръзка за очите. Коронката на Рон е прекалено малка и розовата хартия е опъната до скъсване на слепоочията му.

– Сигурен ли си, че не мога да те изкуша с една капка вино, Мервин? – предлага Елизабет.

– Алкохол на обяд? Не – отговаря Мервин.

Бандата не прекара заедно първия коледен ден. Елизабет е принудена да признае, че този ден не беше лесен за нея. Беше се надявала коледният празник да събуди нещо, да вдъхне малко живот на съпруга ѝ Стивън, някакво прояснение, подхранвано от спомените за минали Коледи. Но не. За Стивън Коледа

Последният дявол

вече беше като всеки друг ден. Празна страница в края на една стара книга. Елизабет потръпва, като си помисля каква година я чака.

Уговориха се да се срещнат за обяд в ресторанта на втория коледен ден. В последния момент Джайс попита дали ще е учтиво да покани Мервин да се присъедини към тях. Мервин живее в Купърс Чейс от няколко месеца насам и засега изпитва затруднения да си намери приятели.

„Тази Коледа ще бъде съвсем сам“, каза Джайс и всички се съгласиха, че е редно да го поканят. „Мило“, отбеляза Рон, а Ибрахим добави, че ако Купърс Чейс има някаква висша цел, тя е никой да не се чувства самотен на Коледа.

Елизабет, от своя страна, приветства великодушието на Джайс, като в същото време не пропусна да отбележи, че Мервин – погледнат под определен ъгъл – притежаваше онази мъжка хубост, която толкова често обезоръжаваше Джайс. Грубоватият уелски акцент, тъмните вежди, мустаците и сребрилата коса. Елизабет все по-добре разбира какъв тип мъже харесва Джайс – и определението за тях като че ли е „всеки, за когото може да се твърди, че изглежда приятно“. „На мен ми прилича на злодей от сапунен сериал“, гласеше оценката на Рон и Елизабет нямаше нищо против да му се довери по този въпрос.

До момента се опитаха да разговарят с Мервин за политика („не е моята област“), телевизия („няма никаква полза от нея“) и брачни отношения („Веднъж се ожених за една жена от Суонси“ и т. н.).

Донасят храната на Мервин. Той отказа пуйката и от кухнята се съгласиха вместо нея да му приготвят лангустини с гарнитура от варени картофи.

– Виждам, че си почитател на лангустините – казва Рон, като посочва чинията на Мервин.

Елизабет трябва да му признае, че се старее да помогне.

– В сряда обядвам лангустини – пояснява Мервин.

– Сряда ли е? – пита Джайс. – Покрай Коледа винаги се обърквам. Не знам кой ден от седмицата е.

– Сряда – потвърждава Мервин. – Сряда, двамайсест и шест декември.

Ричард Озмън

– Знаеш ли, че „лангустини“ е множественото число? – пита го Ибрахим, с елегантно накривена хартиена коронка. – Отделното ракообразно се нарича „лангустино“.

– Знам, да – отвръща Мервин.

През годините Елизабет се е справяла и с по-костеливи орехи от Мервин. Веднъж ѝ се наложи да разпита един съветски генерал, от чиято уста не беше излязла нито дума, откакто го бяха заловили три месеца по-рано, и само след час генералът вече пееше шлагери на Ноел Кауард заедно с нея. Джойс обработва Мервин от няколко седмици насам – от края на разследването на случая с Бетани Уейтс. Досега е успяла да научи, че е бил директор на училище, бил е женен, гледа третото си куче поред и харесва Елтън Джон, но това не е кой знае какво.

Елизабет решава да хване разговора за яката и да го разтърси. Понякога на пациента му трябва електрошок, за да се върне към живота.

– Е, ако не броим мистериозната ни приятелка от Суонси, Мервин, как е любовният ти живот?

– Имам си любима – отговаря Мервин.

Елизабет забелязва как Джойс едва доловимо повдига вежди.

– Браво на теб – казва Рон. – Как се казва?

– Татяна – отговаря Мервин.

– Хубаво име – отбелязва Джойс. – Но май за пръв път чувам за нея?

– Тя къде е на Коледа? – пита Рон.

– В Литва – отговаря Мервин.

– Перлата на Балтийско море – обажда се Ибрахим.

– Не съм сигурна, че сме я виждали в Купърс Чейс, нали? – пита Елизабет. – Откакто ти се нанесе тук.

– Взеха ѝ паспорта – обяснява Мервин.

– Божичко – казва Елизабет. – Звучи неприятно. Кой го взе?

– Властите – отговаря Мервин.

– Логично – поклаща глава Рон. – Проклетите власти.

– Сигурно ужасно ти липсва – казва Ибрахим. – Откога не си я виждал?

Последният дявол

– Всъщност все още не сме се виждали – отвръща Мервин, докато обира сос тартар от едно лангустино.

– Още не сте се виждали? – учудва се Джойс. – Това не е ли необичайно?

– Просто лош късмет – отговаря Мервин. – Първо отмениха полета ѝ, после ѝ откраднаха пари, а сега това с паспорта. „Не помня аз любовният поток да е протичал гладко и спокойно“¹.

– Аха – съгласява се Елизабет. – И аз не помня.

– Но – обажда се Рон, – след като ѝ върнат паспорта, ще дойде?

– Това е планът – казва Мервин. – Всичко е под контрол. Вече изпратих пари на брат ѝ.

Четиримата от бандата кимват и се споглеждат, докато Мервин си яде лангустините.

– Между другото, Мервин – подхваща Елизабет, като оправя хартиената си коронка, – колко точно му изпрати? На брата?

– Пет хиляди – отговаря Мервин. – Общо. В Литва има ужасна корупция. Всичко се прави с подкупи.

– Нямах представа – казва Елизабет. – Прекарвала съм си чудесно в Литва, много пъти. Горката Татяна. А тези пари, които са ѝ откраднали? И те ли бяха от теб?

Мервин кимна.

– Изпратих ги, а от гранична полиция ги свиха.

Елизабет напълва чашите на приятелите си.

– Е, нямаме търпение да се запознаем с нея.

– Не ще и дума – потвърждава Ибрахим.

– Но се питам, Мервин – продължава Елизабет, – дали следващия път, когато тя се свърже с теб, за да те помоли за пари, би ми казал? Имам някои контакти, така че може би ще успее да ти помогна?

– Наистина ли? – пита Мервин.

– Определено – уверява го Елизабет. – Обади ми се. Преди да те сполети още лош късмет.

– Благодаря – казва Мервин. – Тя е много важна за мен. Отдавна никой не ми е обръщал внимание.

¹ „Сън в лятна нощ“, Уилям Шекспир. Превод: Валери Петров. – Б. пр.

Ричард Озмън

– Въпреки че аз ти изпекох много кексове през последните няколко седмици – обажда се Джайс.

– Да, знам – кимва Мервин. – Имах предвид в любовен смисъл.

– Грешката е моя – подхвърля Джайс, а Рон прихва в чашата си.

Мервин е нетрадиционен гост за обяд, но в днешно време Елизабет се учи да се движи по течението на живота.

Пуйка и пълнеж, балони и гирлянди, хартиени коронки. Една бутилка хубаво червено вино, а по уредбата се чува нещо, за което Елизабет предполага, че са коледни поп песни. Приятелство и неуспешен флирт на Джайс с някакъв уелсец, който явно е жертва на доста сериозна международна финансова измама. Елизабет може да си представи и по-неприятни начини да прекара Коледа.

– Е, весела Коледа на всички – казва Рон, като вдига чашата си.

Всички отговарят на поздравницата.

– И весела сряда, двайсет и шести декември, на теб, Мервин – добавя Ибрахим.